

Picea wilsonii

świerk Wilsona

Azjatycki gatunek świerka, sprowadzony do w Europy w 1901 roku (Anglia), tworzący w Chinach drzewa osiągające do 40 m wysokości. Pokrój roślin szerokostojkowy, ogólnie przypominający świerk pospolity, z wiekiem bardziej walcowaty i mniej regularny. Starsze pędy boczne mają tendencję do przewieszania. Igły krótkie, delikatne, zielone, błyszczące, do 2 cm długości. Szyszki małe, osiągające do 7 cm długości. Gatunek o średnich wymaganiach uprawowych, dobrze rosnący na przeciętnych wilgotnych glebach i słonecznych stanowiskach. W Polsce gatunek amatorski, o dobrej odporności mrozowej. Polecany do sadzenia w dużych ogrodach i parkach.

autorzy opisu tekstowego: Wiesław Szydło; Związek Szkółkarzy Polskich

zasięg geograficzny	Zachodnie Chiny, od 1300 do 3000 m n.p.m.
pochodzenie	wprowadzenie do handlu: E. H. Wilson 1901 Anglia
grupa roślin	iglaste
grupa użytkowa	iglaste
forma	drzewo
siła wzrostu	wzrost typowy dla gatunku
pokrój	stożkowy
docelowa wysokość	powyżej 20
barwa liści (igieł)	ciemnozielone
zimozieloność liści (igieł)	igły zimozielone
owoce	szyszki, szyszkojagody
nasłonecznienie	stanowisko półcieniste stanowisko słoneczne
wilgotność	podłoże umiarkowanie wilgotne
pH podłoża	odczyn lekko kwaśny do obojętnego
rodzaj gleby	przeciętna ogrodowa
walory	ciekawy pokrój ozdobne z liści/igieł roślina zimozielona
zastosowanie	ogrody przydomowe parki szpaler w grupach

autorzy opisu tabelarycznego: Wiesław Szydło; , Związek Szkółkarzy Polskich;

Producenci *Picea wilsonii* w Polsce

CIEPŁUCHA Gospodarstwo Szkółkarskie

